

Радько Андрій Анатолійович

(05.09 1983 -15.11. 2022)

Мої спогади про сусіда дядька Андрія завжди будуть зі мною. Він був справжнім героєм, навіть до того, як пішов на війну. Андрій жив через дорогу від нас, і я завжди захоплювалася тим, як цей молодий чоловік ставився до всіх навколо з добротою та уважністю...

Він був привітний, усміхнений, завжди допомагав, коли це було потрібно.

Андрій народився 5 вересня 1983 року в селі Верхньокам'янське Донецької області.

Жив у мальовничому селищі Ярова на Донеччині. Піс рухливим, жвавим підлітком, допомагав батькам по господарству, піклувався про молодшу сестру та брата.

У 2001 році закінчив Ярівську ЗОШ I-III ступенів Лиманської міської ради. Потім навчався у Сумському національному аграрному університеті за спеціальністю «Механізація та електрифікація сільського господарства», який закінчив у 2005 році. З 2004 по 2022 рік працював охоронцем у м. Святогірськ.

Люблячий син, найкращий брат і уважний дядько. Він часто носив свого племінника на плечах, і вони разом спостерігали за хмаринками, розповідав про зірки, про те, як вони народжуються і чому ми бачимо їх тільки вночі.

Він казав, що кожна зірка – це маленька іскорка щастя, яка світить для когось.

Я часто дивлюся на небо і шукаю його зірку. Думаю, вона найяскравіша з усіх.

А які вироби з дерева майстрував Андрій! Він умів бачити у звичайному брусі щось більше – майбутній виріб, який міг приносити радість.

Дуже любив тварин, особливо собак, завжди піклувався про них, з усмішкою на обличчі казав: «Тварини вчать нас бути кращими людьми!». Ці слова залишилися в моєму серці назавжди.

Андрій був відповідальною людиною, правильним, робив все по совісті.

Після повномасштабного вторгнення йому довелося виїхати з рідних місць, де приїхавши в місто Хмельницький одразу пішов до військкомату.

18 липня 2022 року Андрій був добровільно мобілізований до лав ЗСУ. Він намагався заспокоїти свою маму, яка не могла стримати сліз, і посміхався, хоча в його очах був смуток. Минали дні, тижні, місяці, і кожного разу, коли ми чули новини про наші перемоги на фронті згадували про Андрія. Він був для мене уособленням мужності й сили. Я уявляла, як він стоїть на варті, професійно виконуючи свої обов'язки.

Захищав Україну Андрій Радько у лавах 90-го окремого аеромобільного батальйону імені Героя України старшого лейтенанта Івана Зубкова, що у складі 81-ї бригади ДШВ ЗСУ. Мав звання «солдат» та був навідником 3 відділення 2 аеромобільно-десантного взводу 2 аеромобільно-десантної роти. У складі НГУ на Лиманському напрямку воював і молодший брат захисника Олексій. Вони були у різних військових частинах, але

визволяли зі своєю штурмовою групою від окупації рідні місця: Святогірськ, селище Ярова, де жив қолись з батьқами, Новоселівку, Дробишеве та Лиман.

Зарекомендував себе добрим, чесним, відважним, відповідальним воїном.

Несподівано прийшла жахлива новина. Андрія більше немає. Загинув 15 листопада 2022 року поблизу населеного пункту Білогорівка Луганської області під час виконання бойового завдання.

Андрію Радьку назавжди 39...

Його серце зупинилося на полі бою, де він до останнього захищав свою країну.

Я довго не могла повірити, що більше не побачу його добру усмішку і не почую його веселий голос.

Поховали десантника на Алеї Слави у Хмельницькому.

У Андрія залишилися батьки Анатолій і Петяна, сестри Алла та Ганна, брат Олексій.

Нагороджений орденом «За мужність» III ступеня посмертно.

Але навіть тепер, коли його вже немає серед нас, я продовжую пам'ятати дядька Андрія як справжнього героя.

Він залишив глибокий слід у моєму серці, і я буду завжди вдячна йому за його сміливість і самопожертву, відчуваю гордість за те, що знала таку людину.

Некрилова Ліза, 8 клас, Ярівський ліцей,
сусідка загиблого Андрія Радька
по селищу Ярова Краматорського району
Донецької області

